

Bruksela, 28 września 2018 r.
(OR. en)

12564/18

**Międzyinstytucjonalne numery
referencyjne:**
2017/0251(CNS)
2017/0249(NLE)
2017/0248(CNS)

FISC 380
ECOFIN 849

NOTA

Od: Prezydencja

Do: Rada

Nr dok. Kom.: 12882/17 FISC 213 ECOFIN 788 IA 151 - COM(2017) 569 final
12881/17 FISC 212 ECOFIN 787 IA 150 - COM(2017) 568 final
12880/17 FISC 211 ECOFIN 786 IA 149 - COM(2017) 567 final

Dotyczy:

- Wniosek dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do harmonizacji i uproszczenia niektórych przepisów w systemie podatku od wartości dodanej oraz wprowadzenia docelowego systemu opodatkowania handlu między państwami członkowskimi
- Wniosek dotyczący rozporządzenia wykonawczego Rady zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 w odniesieniu do niektórych zwolnień związanych z transakcjami wewnątrzwspólnotowymi
- Wniosek dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do podatnika certyfikowanego

= Podejście ogólne

I. WPROWADZENIE

1. W dniu 4 października 2017 r., zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 7 kwietnia 2016 r. dotyczącym planu działania w sprawie VAT „W kierunku jednolitego unijnego obszaru VAT – czas na decyzje” (plan działania w sprawie VAT)¹, Komisja wydała trzy następujące wnioski ustawodawcze:

¹ Dok. COM(2016) 148 final. Zob. także:
http://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation/vat/action_plan/index_en.htm

- (i) wniosek dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do harmonizacji i uproszczenia niektórych przepisów w systemie podatku od wartości dodanej oraz wprowadzenia docelowego systemu opodatkowania handlu między państwami członkowskimi²;
 - (ii) wniosek dotyczący rozporządzenia wykonawczego Rady zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 w odniesieniu do niektórych zwolnień związanych z transakcjami wewnątrzwspólnotowymi³ oraz
 - (iii) wniosek dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do podatnika certyfikowanego⁴.
2. Te trzy wnioski ustawodawcze, przygotowane w reakcji na konkluzje Rady z dnia 8 listopada 2016 r. w sprawie ulepszeń w obecnych unijnych przepisach VAT dotyczących transakcji transgranicznych zawierają następujące krótkofalowe usprawnienia (tj. „rozwiązania przejściowe”) obecnego systemu:
- (i) uproszczenie i harmonizację przepisów dotyczących korzystania z magazynu konsygnacyjnego;
 - (ii) numer identyfikacyjny VAT klienta staje się przesłanką formalną zastosowania zwolnienia w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów;
 - (iii) uproszczenie łańcucha transakcji w celu zwiększenia pewności prawa; oraz
 - (iv) harmonizację i uproszczenie przepisów dotyczących przedstawiania dowodów na wewnątrzwspólnotowy transport towarów do celów zastosowania zwolnienia z VAT.

W szczególności Komisja zaproponowała, by uproszczenia, o których mowa powyżej w ppkt (i), (iii) i (iv), miały zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do podatników certyfikowanych (nowa koncepcja zdefiniowana we wniosku Komisji).

² Dok. 12882/17.

³ Dok. 12881/17.

⁴ Dok. 12880/17 (który został później zmieniony wnioskiem ustawodawczym zamieszczonym w dok. 14893/17 przez włączenie przepisów dotyczących podatnika certyfikowanego do nowego wniosku mającego zmienić rozporządzenie nr 904/2010).

3. W pkt 7 swoich konkluzji z dnia 8 listopada 2016 r. Rada odnotowała, „że ewentualnymi inicjatywami ustawodawczymi w tych dziedzinach należy się zająć w ramach prac nad docelowym systemem VAT, a na pierwszym etapie ustawodawczym inicjatywy te powinny być wprowadzane stopniowo, stosownie do sytuacji; nie powinny one również utrudniać Komisji dotrzymania oczekiwanego harmonogramu prac w tej dziedzinie”⁵.
4. W związku z powyższym we wspomnianych wnioskach ustawodawczych Komisja kontynuowała prace poświęcone – obok „rozwiązań przejściowych” dotyczących obowiązujących przepisów – koncepcji zakładającej stopniowe wprowadzanie docelowego systemu: zaproponowano tzw. „podstawy” docelowego systemu (zob. art. 402 wniosku ustawodawczego mającego na celu zmianę dyrektywy VAT), zgodnie z którymi dostawy transgraniczne byłyby opodatkowywane w państwie członkowskim przeznaczenia, a do zapłaty VAT byłby co do zasady zobowiązany dostawca.
5. Art. 402 dyrektywy VAT, który aktualnie obowiązuje, przewiduje zastąpienie obecnego przejściowego systemu VAT przepisami ostatecznymi opartymi na zasadzie opodatkowania dostawy towarów lub świadczenia usług w państwie członkowskim pochodzenia. Zasadniczo nowe brzmienie tego artykułu w wersji zaproponowanej przez Komisję zastąpiłoby przejściowy system VAT, który ma zastosowanie do handlu między państwami członkowskimi, przepisami ostatecznymi opartymi na zasadzie opodatkowania dostawy towarów lub świadczenia usług w państwie członkowskim przeznaczenia.
6. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał opinie w dniach 14 marca 2018 r.⁶ i 3 maja 2018 r.⁷ Oczekiwana jest opinia Parlamentu Europejskiego na temat dossier międzyinstytucjonalnego 2017/0251 (CNS), zaś opinia Parlamentu w sprawie dossier międzyinstytucjonalnego 2017/0248 (CNS) została wydana w dniu 3 lipca 2018 r.

⁵ Dok. 14256/16 FISC 190 ECOFIN 1023.

⁶ Dz.U. C 237 z 6.7.2018, s. 40.

⁷ Dz.U. C 283 z 10.8.2018, s. 35.

II. AKTUALNA SYTUACJA

7. W trakcie negocjacji w sprawie dossier dotyczącego „rozwiązań przejściowych w zakresie VAT” państwa członkowskie za właściwe i konieczne uznały, aby przepisy zawarte we wnioskach Komisji odnoszące się do podatnika certyfikowanego były omawiane w kontekście wniosków ustawodawczych dotyczących szczegółów technicznych docelowego systemu VAT, które to wnioski Komisja złożyła w dniu 25 maja 2018 r. W związku z tym właściwe i konieczne było zatem kontynuowanie prac nad głównymi elementami wniosków Komisji dotyczących „rozwiązań przejściowych” w zakresie VAT, aby umożliwić poczynienie szybkich postępów i rozstrzygnięcie istotnych kwestii w dziedzinie VAT; należy przy tym odnotować, że pozostałe części wniosków odnoszące się do podatnika certyfikowanego będą wymagały dalszej dyskusji w świetle wniosków ustawodawczych w sprawie szczegółów docelowego systemu VAT.
8. Jeżeli chodzi o zaproponowane przez Komisję zmiany do art. 402 dyrektywy VAT, w następstwie posiedzeń Komitetu Stałych Przedstawicieli w dniach 14 czerwca 2018 r.⁸ i 20 czerwca 2018 r.⁹ wszystkie delegacje, a także Komisja, były w stanie zgodzić się, w duchu kompromisu, na skreślenie zmian do art. 402 dyrektywy VAT z tekstu kompromisowego. Dyskusje odbędą się w świetle wniosków ustawodawczych w sprawie szczegółów docelowego systemu VAT. Trzeba zauważyć, że w pkt 24 swoich konkluzji z dnia 25 maja 2016 r. dotyczących planu działania Komisji w sprawie VAT z 2016 r. Rada przypomniała m.in., że „zasadę »opodatkowania dostaw towarów i świadczenia usług w państwie członkowskim pochodzenia«, jak przewidziano w art. 402 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, należy zastąpić zasadą »opodatkowania w państwie członkowskim przeznaczenia« w przypadku docelowego systemu VAT w odniesieniu do transakcji typu B2B, jak stwierdzono w konkluzjach Rady z dnia 15 maja 2012 r.”¹⁰.

⁸ Dok. 9822/18 FISC 253 ECOFIN 580 LIMITE.

⁹ Dok. 10204/18 FISC 263 ECOFIN 628 LIMITE.

¹⁰ Dok. 9494/16 FISC 86 ECOFIN 509, pkt 24.

III. KWESTIA KLUCZOWA „mechanizm podziału kosztów” (*art. 137a dyrektywy VAT; motyw 7a dyrektywy zmieniającej*)

9. Dossier dotyczące „rozwiązań przejściowych” w zakresie VAT zostało omówione na posiedzeniu Rady Ecofin w dniu 22 czerwca 2018 r., na którym wszystkie delegacje, w tym Komisja, były w stanie zaakceptować kompromisowy tekst prezydencji, z jednym wyjątkiem: przepisów dotyczących mechanizmu podziału kosztów (projekt art. 137a i motyw 7a dyrektywy zmieniającej dyrektywę VAT); mechanizm ten precyzuje zasady dotyczące zwolnienia z VAT dla niezależnych grup osób mających siedzibę w jednym państwie członkowskim.
10. Art. 137a i motyw 7a były elementami tekstu kompromisowego omawianego przez Radę Ecofin w czerwcu 2018 r. na prośbę kilku delegacji. Proponowane zasady dotyczące mechanizmu podziału kosztów były jednak nie do przyjęcia dla kilku innych państw członkowskich i Komisji.
11. Na posiedzeniu Komitetu Stałych Przedstawicieli w dniu 26 września 2018 r. prezydencja zaproponowała następujące kompromisowe rozwiązanie tej kwestii:
 - (i) art. 137a i motyw 7a skreśla się ze zmian do dyrektywy VAT, a w kompromisowym tekście prezydencji, który był omawiany przez Radę Ecofin w czerwcu 2018 r., nie wprowadza się żadnych dalszych zmian (tekst kompromisowy przedstawiony w załączniku I do niniejszej noty);
 - (ii) Komisja i Rada przedstawiły wspólne oświadczenie do protokołu dotyczące zwolnienia z VAT w odniesieniu do niezależnych grup osób, które łączą swoje usługi i dokonują podziału kosztów między swoimi członkami.
12. Wszystkie delegacje były w stanie poprzeć tę propozycję prezydencji, jednak Komisja podtrzymała zastrzeżenie co do projektu tekstu wspólnego oświadczenia Rady i Komisji, dotyczące konieczności doprecyzowania takich zasad VAT dotyczących niezależnych grup osób. Dwie delegacje zasygnalizowały, że takie doprecyzowanie powinno przyjąć postać wniosku ustawodawczego.

IV. DALSZE DZIAŁANIA

13. Prezydencja ma nadzieję, że pozostałe zastrzeżenia dotyczące projektu wspólnego oświadczenia Rady i Komisji, w wersji przedstawionej w załączniku II do niniejszej noty, będą mogły zostać wycofane na posiedzeniu Rady.
 14. Rada jest zatem proszona, by na najbliższym posiedzeniu:
 - rozstrzygnęła otwartą kwestię dotyczącą tekstu projektu wspólnego oświadczenia Komisji i Rady w wersji przedstawionej w załączniku II do niniejszej noty;
 - wypracowała podejście ogólne w sprawie kompromisowego tekstu przedmiotowych wniosków ustawodawczych, zgodnie z załącznikiem I do niniejszej noty, z myślą o przyjęciu projektów aktów ustawodawczych – z zastrzeżeniem otrzymania opinii Parlamentu Europejskiego oraz przeprowadzenia weryfikacji prawno-językowej; oraz
 - zwróciła się do Sekretariatu Generalnego Rady o umieszczenie uzgodnionego tekstu oświadczenia w protokole posiedzenia Rady.
-

PROJEKT

DYREKTYWA RADY

zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do harmonizacji i uproszczenia niektórych przepisów w systemie podatku od wartości dodanej [oraz wprowadzenia docelowego systemu] opodatkowania handlu między państwami członkowskimi

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹²,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

¹¹ Dz.U. C z, s. .

¹² Dz.U. C z, s. .

- 1) W 1967 r., kiedy Rada przyjęła wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) w drodze dyrektyw Rady 67/227/EWG¹³ i 67/228/EWG¹⁴, podjęto zobowiązanie do ustanowienia docelowego systemu VAT funkcjonującego w obrębie Wspólnoty Europejskiej w taki sam sposób, jakby miało to miejsce w jednym państwie członkowskim. Ponieważ nie było odpowiednich warunków politycznych i technicznych do wprowadzenia takiego systemu, po zniesieniu z końcem 1992 r. granic fiskalnych między państwami członkowskimi przyjęto przepisy przejściowe dotyczące VAT. Dyrektywa Rady 2006/112/WE¹⁵, która obowiązuje obecnie, stanowi, że te przepisy przejściowe muszą zostać zastąpione przepisami ostatecznymi.
- 2) Zgodnie ze swoim planem działania w sprawie VAT¹⁶ Komisja przedstawiła wniosek określający elementy docelowego systemu VAT dla transgranicznej wymiany handlowej między przedsiębiorstwami (B2B) z różnych państw członkowskich, który będzie opierał się na zasadzie opodatkowania transgranicznych dostaw towarów w państwie członkowskim przeznaczenia.
- 3) [...]

¹³ Pierwsza dyrektywa Rady 67/227/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych (Dz.U. 71 z 14.4.1967, s. 1301).

¹⁴ Druga dyrektywa Rady 67/228/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych – struktura i warunki stosowania wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 71 z 14.4.1967, s. 1303).

¹⁵ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

¹⁶ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego dotyczący planu działania w sprawie VAT „W kierunku jednolitego unijnego obszaru VAT – czas na decyzje” (dok. COM(2016) 148 final z 7 kwietnia 2016 r.).

- 4) W swoich konkluzjach z dnia 8 listopada 2016 r.¹⁷ Rada wezwała Komisję do dokonania pewnych ulepszeń unijnych przepisów w zakresie VAT dotyczących transakcji transgranicznych w odniesieniu do roli numeru identyfikacyjnego VAT w kontekście zwolnienia dostaw wewnątrzwspólnotowych, korzystania z magazynu konsygnacyjnego, transakcji łańcuchowych oraz dowodu transportu do celów zwolnienia transakcji wewnątrzwspólnotowych.
- 5) Biorąc pod uwagę to wezwanie oraz fakt, że wdrożenie docelowego systemu VAT dla handlu wewnątrzuńijnego zajmie kilka lat, te konkretne środki, których celem jest zharmonizowanie i uproszczenie określonych przepisów dla przedsiębiorstw, są odpowiednie.
- 6) Magazyn konsygnacyjny oznacza sytuację, w której w chwili transportu towarów do innego państwa członkowskiego dostawca już zna tożsamość osoby nabywającej towary, której zostaną one dostarczone na późniejszym etapie i po przybyciu towarów do państwa członkowskiego przeznaczenia. Obecnie prowadzi to do zaistnienia zdarzenia uznanego za dostawę (w państwie członkowskim wyjścia towarów) oraz zdarzenia uznanego za wewnątrzwspólnotowe nabycie (w państwie członkowskim przybycia towarów), a następnie „krajowej” dostawy w państwie członkowskich przybycia, i wymaga od dostawcy identyfikacji do celów VAT w tym państwie członkowskim. Aby tego uniknąć, transakcje te – w przypadku gdy dochodzi do nich między dwoma podatnikami – należy pod pewnymi warunkami uznawać za powodujące jedną dostawę zwolnioną w państwie członkowskim wyjścia i jedno wewnątrzwspólnotowe nabycie w państwie członkowskim przybycia.
- 7) Transakcje łańcuchowe oznaczają kolejne dostawy towarów, które są przedmiotem pojedynczego wewnątrzwspólnotowego transportu. Wewnątrzwspólnotowe przemieszczenie towarów powinno być przypisane tylko jednej z dostaw i wyłącznie ta dostawa powinna być objęta zwolnieniem z VAT przewidzianym dla dostaw wewnątrzwspólnotowych. Pozostałe dostawy w łańcuchu powinny być opodatkowane i mogą wymagać identyfikacji VAT dostawcy w państwie członkowskim dostawy. Aby uniknąć stosowania przez państwa członkowskie różnych podejść, co mogłoby prowadzić do podwójnego opodatkowania lub nieopodatkowania, a także w celu zwiększenia pewności prawa dla podmiotów gospodarczych, należy ustanowić wspólną zasadę, zgodnie z którą, o ile spełnione są określone warunki, transport towarów należy przypisać jednej dostawie w ramach łańcucha transakcji.

¹⁷ Konkluzje Rady z dnia 8 listopada 2016 r. w sprawie ulepszeń w obecnych unijnych przepisach VAT dotyczących transakcji transgranicznych (dok. 14257/16 FISC 190 ECOFIN 1023 z dnia 9 listopada 2016 r.)

(7a) [...]

- 8) Jeżeli chodzi o numer identyfikacyjny VAT w odniesieniu do zwolnienia dostawy towarów w handlu wewnątrzwspólnotowym, proponuje się, żeby włączenie numeru identyfikacyjnego VAT nabywcy towarów do systemu wymiany informacji o VAT (VIES), przypisanego przez państwo członkowskie inne niż państwo rozpoczęcia transportu towarów stało się, oprócz warunku transportu towarów poza państwo członkowskie dostawy, przesłanką materialną zastosowania zwolnienia, a nie wymogiem formalnym. Wpis do VIES ma ponadto zasadnicze znaczenie dla informowania państwa członkowskiego o przybyciu i obecności towarów na jego terytorium, a tym samym odgrywa kluczową rolę w walce z oszustwami w Unii. Z tego względu państwa członkowskie powinny zapewnić, aby, w przypadku gdy dostawca nie spełnia obowiązków w zakresie wpisu do VIES, zwolnienie nie miało zastosowania, z wyjątkiem sytuacji, gdy dostawca działa w dobrej wierze, to znaczy wówczas, gdy może on należycie uzasadnić przed właściwymi organami podatkowymi wszelkie niedociągnięcia związane z informacją podsumowującą, co mogłyby również obejmować w tym czasie dostarczenie przez dostawcę odpowiednich informacji wymaganych na podstawie art. 264.
- 9) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, tj. poprawa funkcjonowania przepisów w zakresie VAT w kontekście handlu transgranicznego między przedsiębiorstwami, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, możliwe jest natomiast ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

- 10) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających¹⁸ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- 11) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2006/112/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dodaje się art. 17a w brzmieniu:

„Artykuł 17a

1. Przemieszczenia przez podatnika towarów stanowiących część majątku jego przedsiębiorstwa do innego państwa członkowskiego w ramach korzystania z magazynu konsygnacyjnego nie uznaje się za odpłatną dostawę towarów.

¹⁸ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

2. Do celów niniejszego artykułu uznaje się, że korzystanie z magazynu konsygnacyjnego ma miejsce, jeżeli spełnione są następujące warunki:
- a) towary są wysyłane lub transportowane przez podatnika lub przez osobę trzecią działającą na jego rzecz do innego państwa członkowskiego w celu dostarczenia tych towarów w tym państwie na późniejszym etapie i po ich przybyciu innemu podatnikowi, który jest uprawniony do nabycia własności tych towarów zgodnie z obowiązującym porozumieniem między tymi dwoma podatnikami;
 - b) podatnik wysyłający lub transportujący towary nie ma siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w państwie członkowskim, do którego towary są wysyłane lub transportowane;
 - c) podatnik, któremu mają zostać dostarczone towary, jest zidentyfikowany do celów VAT w państwie członkowskim, do którego towary są transportowane lub wysyłane, a zarówno tożsamość tego podatnika, jak i numer identyfikacyjny VAT przypisany mu przez to państwo członkowskie są znane podatnikowi, o którym mowa w lit. b), w momencie rozpoczęcia wysyłki lub transportu;
 - d) podatnik wysyłający lub transportujący towary rejestruje przekazanie towarów w ewidencji, o której mowa w art. 243 ust. 3, oraz podaje tożsamość podatnika nabywającego towary i numer identyfikacyjny VAT przypisany temu podatnikowi przez państwo członkowskie, do którego towary są wysyłane lub transportowane, w informacji podsumowującej zgodnie z art. 262 ust. 2.
3. Jeżeli warunki określone w ust. 2 są spełnione, zastosowanie mają następujące zasady w momencie przeniesienia prawa do rozporządzania towarami – jako właściciel – na podatnika, o którym mowa w lit. c) tego ustępu, pod warunkiem że to przeniesienie własności nastąpi w terminie, o którym mowa w ust. 4:

- a) dostawę towarów zgodnie z art. 138 ust. 1, uznaje się za dokonaną przez podatnika, który wysłał lub przetransportował towary samodzielnie albo przez osobę trzecią działającą na jego rzecz w państwie członkowskim, z którego towary zostały wysłane lub transportowane;
 - b) wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów uznaje się za dokonane przez podatnika, któremu towary te zostały dostarczane w państwie członkowskim, do którego były wysłane lub transportowane.
4. Jeżeli w terminie 12 miesięcy od dnia przybycia towarów do państwa członkowskiego, do którego zostały wysłane lub przetransportowane, towary nie zostały dostarczone podatnikowi, dla którego zostały przeznaczone, o czym mowa w ust. 2 lit. c) i ust. 6, i nie zachodzi żadna z okoliczności, o których mowa w ust. 7, uznaje się, że przemieszczenie w rozumieniu art. 17 ma miejsce w dniu następującym po upływie wspomnianego terminu 12 miesięcy.
5. Uznaje się, że nie miało miejsca przemieszczenie w rozumieniu art. 17, jeżeli spełnione zostały następujące warunki:
- a) prawo do rozporządzania towarami nie zostało przeniesione, a towary te zostały zwrócone do państwa członkowskiego, z którego zostały wysłane lub przetransportowane, w terminie o którym mowa w ust. 4; oraz
 - b) podatnik, który wysłał lub przetransportował towary zapisuje ich zwrot w ewidencji przewidzianej w art. 243 ust. 3.

6. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 4, podatnik, o którym mowa w ust. 2 lit. c), zostaje zastąpiony przez innego podatnika, uznaje się, że w czasie zastąpienia nie miało miejsca przemieszczenie w rozumieniu art. 17, pod warunkiem że:
- a) spełnione zostały wszystkie pozostałe mające zastosowanie warunki określone w ust. 2; oraz
 - b) zastąpienie zostało zapisane przez podatnika, o którym mowa w ust. 2 lit. b), w ewidencji przewidzianej w art. 243 ust. 3.
7. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 4, przestaje być spełniony którykolwiek z warunków określonych w ust. 2 i 6, uznaje się, że przemieszczenie towarów zgodnie z art. 17 ma miejsce w momencie, gdy warunek ten przestaje być spełniony.

Jeżeli towary są dostarczane osobie innej niż podatnik, o którym mowa w ust. 2 lit. c) lub w ust. 6, uznaje się, że warunki określone w ust. 2 i 6 przestają być spełnione bezpośrednio przed tą dostawą.

Jeżeli towary są transportowane lub wysyłane do kraju innego niż państwo członkowskie, z którego zostały pierwotnie przewiezione, uznaje się, że warunki określone w ust. 2 i 6 przestają być spełnione bezpośrednio przed rozpoczęciem transportu lub wysyłki towarów do innego kraju.

W przypadku zniszczenia, zagubienia lub kradzieży towarów uznaje się, że warunki określone w ust. 2 i 6 przestają być spełnione w dniu, w którym towary te zostały rzeczywiście usunięte lub zniszczone, a jeżeli określenie takiego dnia jest niemożliwe, w dniu, w którym stwierdzono ich zniszczenie lub brak.”;

2) dodaje się następujący art. 36a:

„Artykuł 36a

1. Jeżeli te same towary dostarczane są sukcesywnie i są wysyłane lub transportowane z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego bezpośrednio od pierwszego dostawcy do ostatniego klienta w łańcuchu, wysyłkę lub transport przypisuje się wyłącznie do dostawy dokonanej do podmiotu pośredniczącego.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1 wysyłkę lub transport przypisuje się wyłącznie do dostawy towarów dokonanej przez podmiot pośredniczący, w przypadku gdy podmiot ten przekazał swojemu dostawcy numer identyfikacyjny VAT nadany mu przez państwo członkowskie, z którego odnośne towary są wysyłane lub transportowane.
3. Do celów niniejszego artykułu »podmiot pośredniczący« oznacza dostawcę w łańcuchu innego niż pierwszy dostawca, który wysyła lub transportuje towar samodzielnie lub za pośrednictwem osoby trzeciej działającej na jego rzecz.
4. Przepisy niniejszego artykułu nie mają zastosowania do sytuacji objętych przepisami art. 14a.”;

3) [...]

[...]

4) art. 138 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Państwa członkowskie zwalniają dostawę towarów wysyłanych lub transportowanych do miejsca przeznaczenia znajdującego się poza terytorium danego państwa, ale na terytorium Wspólnoty, przez sprzedawcę lub przez nabywcę towarów lub na ich rzecz, jeżeli spełnione są następujące warunki:
- a) towary są dostarczane innemu podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem działającej w takim charakterze w państwie członkowskim innym niż państwo rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów;
 - b) podatnik lub osoba prawna niebędąca podatnikiem, na rzecz których dokonywana jest dostawa, są zidentyfikowani do celów VAT w państwie członkowskim innym niż państwo rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów oraz podali dostawcy ten numer identyfikacyjny VAT;
- 1a. Zwolnienie przewidziane w ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli dostawca nie dopełnił przewidzianego w art. 262 i 263 obowiązku składania informacji podsumowującej lub jeżeli złożona przez niego informacja podsumowująca nie zawiera prawidłowych informacji dotyczących tej dostawy zgodnie z wymogami zawartymi w art. 264, chyba że dostawca może należycie, w sposób zadowalający właściwe organy, uzasadnić swoje niedociągnięcie.”;

5) w art. 243 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Każdy podatnik, który przemieszcza towary w ramach korzystania z magazynu konsygnacyjnego, o którym mowa w art. 17a, prowadzi ewidencję umożliwiającą organom podatkowym zweryfikowanie prawidłowego stosowania tego artykułu.

Każdy podatnik, któremu towary są dostarczane w ramach korzystania z magazynu konsygnacyjnego, o którym mowa w art. 17a, prowadzi ewidencję tych towarów.”;

6) art. 262 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 262

1. Każdy podatnik zidentyfikowany do celów VAT składa informację podsumowującą zawierającą informacje dotyczące:
 - a) nabywców zidentyfikowanych do celów VAT, którym dostarczył towary na warunkach przewidzianych w art. 138 ust. 1 i ust. 2 lit. c);
 - b) osób zidentyfikowanych do celów VAT, którym dostarczył towary, które zostały mu dostarczone w drodze wewnątrzwspólnotowego nabycia, o którym mowa w art. 42;
 - c) podatników i osób prawnych niebędących podatnikami, które są zidentyfikowane do celów VAT, na rzecz których świadczył usługi inne niż usługi zwolnione z VAT w państwie członkowskim, w którym dana transakcja podlega opodatkowaniu, odnośnie do których usługobiorca jest zobowiązany do zapłaty podatku zgodnie z art. 196.

2. Oprócz informacji, o których mowa w ust. 1, każdy podatnik przedkłada informacje o numerze identyfikacyjnym VAT podatników, dla których towary są przeznaczone i które są wysyłane lub transportowane w ramach korzystania z magazynu konsygnacyjnego, zgodnie z warunkami określonymi w art. 17a, jak również o wszelkich zmianach w przedłożonych informacjach.”;

7) [...]

8) [...]

9) uchyla się art. 403 i 404.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują najpóźniej do dnia 31 grudnia 2019 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2020 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Rady,

Przewodniczący

PROJEKT

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY

zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 w odniesieniu do niektórych zwolnień związanych z transakcjami wewnątrzwspólnotowymi

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej¹⁹, w szczególności jej art. 397,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W planie działania w sprawie VAT²⁰ Komisja zapowiedziała, że zamierza przedstawić wniosek dotyczący docelowego systemu podatku od wartości dodanej (VAT) w odniesieniu do transgranicznego handlu między przedsiębiorstwami z różnych państw członkowskich. W swoich konkluzjach z dnia 8 listopada 2016 r.²¹ Rada wezwała Komisję do zaproponowania tymczasem pewnych ulepszeń w unijnych przepisach dotyczących VAT w odniesieniu do transakcji transgranicznych, między innymi do celów zwolnień w odniesieniu do transakcji wewnątrzwspólnotowych.
- (2) Dyrektywa 2006/112/WE ustanawia szereg warunków zwolnienia z VAT dostaw towarów w ramach niektórych transakcji wewnątrzwspólnotowych. Jednym z tych warunków jest zapewnienie, aby towary zostały przetransportowane lub wysłane z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego.

¹⁹ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

²⁰ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego dotyczący planu działania w sprawie VAT „W kierunku jednolitego unijnego obszaru VAT – czas na decyzje” (dok. COM(2016) 148 final z 7 kwietnia 2016 r.).

²¹ Konkluzje Rady z dnia 8 listopada 2016 r. w sprawie ulepszeń w obecnych unijnych przepisach VAT dotyczących transakcji transgranicznych (dok. 14257/16 FISC 190 ECOFIN 1023 z dnia 9 listopada 2016 r.)

- (3) Zróżnicowane podejście państw członkowskich do stosowania tych zwolnień w odniesieniu do transakcji transgranicznych doprowadziło jednak do powstania trudności i braku pewności prawa dla przedsiębiorstw. Jest to sprzeczne z celem wzmocnienia handlu wewnątrzunijnego i zniesieniem granic fiskalnych. Dlatego też ważne jest sprecyzowanie i ujednolicenie warunków, na jakich można stosować zwolnienia.
- (4) Z uwagi na to, że transgraniczne oszustwa związane z VAT wynikają przede wszystkim ze zwolnienia z tytułu dostaw wewnątrzwspólnotowych, konieczne jest określenie pewnych okoliczności, w których uznaje się, że towary zostały wysłane lub przetransportowane z terytorium państwa członkowskiego dostawy.
- (5) Aby zaoferować przedsiębiorstwom praktyczne rozwiązanie, a zarazem dać pewność administracjom podatkowym, w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 282/2011²² wprowadza się dwa domniemania wzruszalne.
- (6) Uproszczeniu przepisów dotyczących korzystania z magazynu konsygnacyjnego powinny towarzyszyć stosowne obowiązki w zakresie ewidencji w celu zapewnienia prawidłowego stosowania tych przepisów.
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

²² Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 77 z 23.3.2011, s. 1).

Artykuł 1

W rozdziale VIII rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 282/2011 dodaje się SEKCJĘ 2a w brzmieniu:

„SEKCJA 2a

Zwolnienia związane z transakcjami wewnątrzwspólnotowymi

(art. 138–142 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 45a

1. Do celów stosowania zwolnień ustanowionych w art. 138 dyrektywy 2006/112/WE domniemywa się, że towary zostały wysłane lub przetransportowane z danego państwa członkowskiego do miejsca przeznaczenia znajdującego się poza jego terytorium, ale na terytorium Wspólnoty, jeśli zajdzie którakolwiek z wymienionych okoliczności:
 - a) sprzedawca wskazuje, że towary zostały wysłane lub przetransportowane przez niego lub przez osobę trzecią działającą na jego rzecz, i jest on w posiadaniu co najmniej dwóch niebędących ze sobą w sprzeczności dowodów, o których mowa w ust. 3 lit. a), wydanych przez dwie strony niezależne od siebie nawzajem, od sprzedawcy i od nabywcy, lub wszelkich innych pojedynczych dowodów, o których mowa w ust. 3 lit. a), w połączeniu z wszelkimi pojedynczymi niebędącymi ze sobą w sprzeczności dowodami, o których mowa w ust. 3 lit. b), potwierdzającymi transport lub wysyłkę, wydanymi przez dwie strony niezależne od siebie nawzajem, od sprzedawcy i od nabywcy;

b) sprzedawca jest w posiadaniu następujących dokumentów:

- i) pisemnego oświadczenia nabywcy towarów potwierdzającego, że towary zostały wysłane lub przetransportowane przez niego lub przez osobę trzecią działającą na jego rzecz, i odnoszącego się do państwa członkowskiego przeznaczenia towarów; W niniejszym dokumencie określa się datę wystawienia, nazwę (imię i nazwisko) i adres nabywcy, ilość i rodzaj towarów, datę i miejsce przybycia towarów oraz, w przypadku dostawy środków transportu, jej numer identyfikacyjny i określenie osoby przyjmującej towary na rzecz nabywcy;
- (ii) co najmniej dwóch niebędących ze sobą w sprzeczności dowodów, o których mowa w ust. 3 lit. a), wydanych przez dwie strony niezależne od siebie nawzajem, od sprzedawcy i nabywcy, lub wszelkich innych pojedynczych dowodów, o których mowa w ust. 3 lit. a), w połączeniu z wszelkimi pojedynczymi niebędącymi ze sobą w sprzeczności dowodami, o których mowa w ust. 3 lit. b), potwierdzającymi transport lub wysyłkę, wydanymi przez dwie strony niezależne od siebie nawzajem, od sprzedawcy i od nabywcy;

Nabywca towarów musi przedstawić sprzedawcy pisemne oświadczenie, o którym mowa w lit. b) ppkt (i), nie później niż dziesiątego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła dostawa.

- 2. Organ podatkowy może obalić domniemanie dokonane na podstawie ust. 1.
- 3. Do celów ust. 1 następujące dokumenty są akceptowane jako dowód transportu lub wysyłki:

- a) dokumenty odnoszące się do transportu lub wysyłki towarów, takie jak podpisany dokument lub list przewozowy CMR, konosament, faktura za towarowy przewóz lotniczy, faktura od przewoźnika towarów;
- b) inne dokumenty:
 - (i) polisa ubezpieczeniowa w odniesieniu do transportu lub wysyłki towarów lub dokumenty bankowe potwierdzające zapłatę za transport lub wysyłkę towarów;
 - (ii) dokumenty urzędowe wydane przez organ publiczny, na przykład notariusza, potwierdzające przybycie towarów do państwa członkowskiego przeznaczenia;
 - (iii) poświadczenie odbioru wystawione przez właściciela składu w państwie członkowskim przeznaczenia, potwierdzające składowanie towarów w tym państwie członkowskim.

ROZDZIAŁ X

OBOWIĄZKI PODATNIKÓW I NIEKTÓRYCH OSÓB NIEBĘDĄCYCH PODATNIKAMI

(TYTUŁ XI DYREKTYWY 2006/112/WE)

SEKCJA 1a

Obowiązki ogólne

(art. 242–243)

Artykuł 54a

1. Ewidencja, o której mowa w art. 243 ust. 3 dyrektywy 2006/112/WE, prowadzona przez każdego podatnika, który przemieszcza towary w ramach korzystania z magazynu konsygnacyjnego, musi zawierać następujące informacje:
 - a) określenie państwa członkowskiego, z którego towary zostały wysłane lub przetransportowane, i datę wysyłki lub transportu towarów;

- b) numer identyfikacyjny VAT podatnika, dla którego przeznaczone są towary, nadany przez państwo członkowskie, do którego towary są wysyłane lub transportowane;
 - c) określenie państwa członkowskiego, do którego towary są wysyłane lub transportowane, numer identyfikacyjny VAT właściciela składu, adres składu, w którym towary są składowane w momencie ich przybycia, oraz datę przybycia towarów do składu;
 - d) wartość, opis i ilość towarów, które przybyły do składu;
 - e) numer identyfikacyjny VAT podatnika zastępującego osobę, o której mowa w lit. b), z zastrzeżeniem spełnienia warunków, o których mowa w art. 17a ust. 6 dyrektywy 2006/112/WE;
 - f) podstawę opodatkowania, opis i ilość dostarczonych towarów oraz datę dokonania dostawy towarów, o której mowa w art. 17a ust. 3 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE, a także numer identyfikacyjny VAT kupującego;
 - h) podstawę opodatkowania, opis, ilość towarów, datę wystąpienia któregokolwiek z warunków oraz odnośne uzasadnienie zgodnie z art. 17a ust. 7;
 - i) wartość, opis i ilość zwróconych towarów oraz datę zwrotu towarów, o których mowa w art. 17a ust. 5 dyrektywy 2006/112/WE.
2. Ewidencja, o której mowa w art. 243 ust. 3 dyrektywy 2006/112/WE, prowadzona przez każdego podatnika, któremu dostarczane są towary w ramach korzystania z magazynu konsygnacyjnego, zawiera następujące informacje:
- a) numer identyfikacyjny VAT podatnika, który przemieszcza towary w ramach korzystania z magazynu konsygnacyjnego;

- b) opis i ilość towarów dla niego przeznaczonych;
- c) datę przybycia do składu przeznaczonych dla niego towarów;
- d) podstawę opodatkowania, opis i ilość dostarczonych mu towarów oraz datę dokonania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 17a ust. 3 lit. b) dyrektywy 2006/112/WE;
- e) opis i ilość towarów oraz datę usunięcia towarów ze składu na zlecenie osoby, o której mowa w lit. a);
- f) opis i ilość towarów zniszczonych lub brakujących oraz datę zniszczenia, zagubienia lub kradzieży towarów, które uprzednio przybyły do składu, lub datę stwierdzenia ich zniszczenia lub braku;

Jeżeli towary te są transportowane lub wysyłane w ramach korzystania z magazynu konsygnacyjnego do właściciela składu innego niż podatnik, któremu towary mają zostać dostarczone, ewidencja prowadzona przez tego podatnika nie musi zawierać informacji, o których mowa w lit. c), e) i f).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Rady,
Przewodniczący

PROJEKT

ROZPORZĄDZENIE RADY

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do wymiany informacji w celu monitorowania prawidłowego korzystania z magazynu konsygnacyjnego

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²³,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²⁴,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

²³ Dz.U. C z, s. .

²⁴ Dz.U. C z, s. .

- (1) Aby zapewnić prawidłowe monitorowanie uproszczenia wprowadzonego w dyrektywie 2006/112/WE w odniesieniu do korzystania z magazynu konsygnacyjnego, konieczne jest, by właściwe organy państw członkowskich miały automatyczny dostęp do otrzymanych od podatnika danych dotyczących takich transakcji.
- (2) Biorąc pod uwagę fakt, że przepisy zawarte w niniejszym rozporządzeniu są efektem zmian wprowadzonych dyrektywą Rady [...] ²⁵/UE, niniejsze rozporządzenie powinno obowiązywać od daty rozpoczęcia stosowania tych zmian.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 904/2010,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 904/2010 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 21 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) numery identyfikacyjne VAT osób, które dokonywały dostaw towarów i świadczenia usług, o których mowa w lit. b), oraz numery identyfikacyjne VAT osób, które przedłożyły informacje zgodnie z art. 262 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE dotyczące osób posiadających numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w lit. a);”;

²⁵ Dyrektywa Rady [...] /UE z dnia [...] r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do harmonizacji i uproszczenia niektórych przepisów w systemie podatku od wartości dodanej oraz wprowadzenia docelowego systemu opodatkowania handlu między państwami członkowskimi (Dz.U. L [...])

b) w lit. e) fragment wprowadzający otrzymuje brzmienie:

„e) całkowita wartość dostaw towarów i świadczonych usług, o których mowa w lit. b), przez każdą z osób, o których mowa w lit. c), na rzecz każdej z osób posiadających numer identyfikacyjny VAT nadany przez inne państwo członkowskie oraz w odniesieniu do każdej z osób, które przedłożyły informacje zgodnie z art. 262 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE, numer identyfikacyjny VAT tej osoby i przedłożone przez nią informacje dotyczące każdej z osób posiadających numer identyfikacyjny VAT nadany przez inne państwo członkowskie, pod następującymi warunkami:”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Rady,

Przewodniczący

PROJEKT OŚWIADCZENIA KOMISJI I RADY

„Komisja i Rada są świadome pewnych rozbieżności, jeśli chodzi o opodatkowanie VAT w odniesieniu do niezależnych grup osób, które łączą swoje usługi i dokonują podziału kosztów między swoimi członkami. Rada i Komisja uznają potrzebę doprecyzowania takich zasad VAT dotyczących niezależnych grup osób.

Komisja szczegółowo przeanalizuje tę kwestię w trakcie badania, które zostanie wkrótce zainicjowane z myślą o ewentualnym wniosku, z zastrzeżeniem przysługującego Komisji prawa inicjatywy”.
